

104. „Ott – nálad, Uram!”

Az elcsendesülést elősegítő bevezető csendben próbáljunk rárezonálni a címben megjelölt témára: mit érzünk magunkban, mi érintette meg szívünket ennek a mondatnak a hallatára: ”Ott – Nálad, Uram!”

Prohászka Ottokár székesfehérvári püspök atya mondotta: *Az én lelkem már nem a Parnasszusra vágyik, hanem a Tábor hegyére!* Amikor 1927. április 1-jén, első pénteken a budapesti egykori pálos templom, a mai Egyetemi templom szószékén prédikáció közben, vagyis az Istenről szóló tanítás közben eljött hozzá az Úr angyala, az ő nagy lánglelke már elindult a mennyországba. Másnap pedig beteljesülhetett ez a vágya, mert az angyal magával ragadta életét az Úr színe elé. Ez az *elragadtatottság imája* – ez az a végső nagy *extázis* –, amikor az ember kimegy önmagából, mert Isten magához ragadja, magába öleli. Ha valaki, akkor Ottokár püspök atya, „Fehérvár angyala” misztikus lélek volt, aki megtapasztalta *Isten közelségét, az Istenbe merülést, és azt az együttlétet Istennel*, amellyel Isten az embernek akarja ajándékozni magát.

I. Odaátra igyekszünk mi is

Ez nem valami fantazmagória vagy csak egy emberi vágy, hogy szívünk odaátra vágyódik!

1) Maga Jézus jogosít fel arra, hogy **már itt a földi életünkben is Istennél honoljon a lelkünk**: *Ha elmentem, és elkészítettem a helyet, ismét eljövök, és magammal viszlek titeket, hogy ti is ott legyetek, ahol én vagyok!* (Jn 14,3). Micsoda isteni ígélet: *Magammal viszlek!*

Ha egy gyermeknek megígérjük, hogy magunkkal visszük, de az csak toporzékol, és nem hagyja magát vezetni, akkor a megígért, kívánatos célhoz nem jut el. Nekünk is készségesnek kell lennünk erre a jézusi invitre: *Magammal viszlek! Azt akarom, hogy ott legyél, ahol én vagyok: már ne itt, e földi életben, evilágban, hanem ott, Isten világában.*

Ezt az ígéletet megismétli **Jézus**, amikor ezt mondja: *Ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is* (Jn 12,26). Istenien komoly akarás ez, nemcsak egy jámbor óhaj!

2) Még a **Mennyei Atyával** is beszélgetett rólunk. Azt mondta: *Atyám, akarom, hogy akiket nekem adtál, ott legyenek velem, ahol én vagyok, hogy lássák dicsőségemet, amelyet Te adtál nekem, hiszen Te szerettél engem a világ teremtése előtt* (Jn 17,24). Micsoda akarás ez benne: **ott lenni Ővele!** Egyértelműen megmondja, miért akarja, hogy ott legyünk: azért, *hogy lássuk az Ő dicsőségét*. Szemléljük, kontempláljuk és részesedjünk belőle örökre! Mi ez a dicsőség?

– Az a szeretet, akivel az Atya szereti a Fiút.

– Az a szeretet, akivel az Atya megajándékozta a Fiút öröktől fogva örökké a Szentlélekben, még mielőtt lett volna a világ.

3) Ennek az örök Szeretetnek lehetünk részesei a **Szentlélekben ott, Őnála**. Ez a kifejezés: *Ott, Őnála* – azt jelenti, hogy már nem ebben a világban vagyunk, hanem az Ő világában. Szintén a főpapi imában szól erről az Úr, amikor ezt mondja: *Nem evilágból valók ők, mint ahogy én sem vagyok evilágból* (Jn 17,16). A Jézus-esemény óta – vagyis hogy Isten nekünk ajándékozta önmagát az egyszülött Fiában –,

tudnunk kell, hogy mi már az Ő világának a részesei, az Ő országának a polgárai vagyunk!

4) Akkor itt az imádságban próbáljuk **előreküldeni a lelkünket!** A testünk még itt van, ránehezedik a földi élet nehézsége, de merjük kimondani ezt az imát: „*Én már nem vagyok e világban* (Jn 17,11), hanem ott Nálad, Uram!” Mint ahogyan azon a Nagyszombaton, amikor Jézus a sírban nyugodott, a teste még itt volt a földön. Az a nap ugyanis a nyugalom napja volt, ezért az Ő teste is pihent. De emberi lelke az igazi nyugalom helyén, a mennyben volt már. Feltámadásában Jézus pedig már visszajött e földi világba, hogy innen *magával vigyen bennünket, és mi is ott lehessünk, ahol Ő van*, ahogyan ezt megígérte (vö. Jn 14,3).

5.) Most **engedjük, hogy lelkünket magával vigye**, magához vonzza abba a dicsőségbe, ahova Ő felmagasztaltatott, miután keresztre feszítették értünk. Magához akar vonzani. Itt nem az úrhajók szökési sebességéről van szó, amely ha nagyobb, mint a föld vonzóereje, akkor az úrhajó már kívülre kerülhet a föld vonzerejéből. Ennél is hatalmasabb szellemi erőről van szó! De jó, ha már belül, a lelkünkben meg tudjuk tapasztalni: „Nem itt vagyok, hanem ott Őnála!” Kimentünk önmagunkból, hogy ott lehessünk, ahol Ő van.

II. Vágyódjunk az Úr után!

Ha még nem tudjuk a jelenlét imáját ilyen fokban megélni, nem tudjuk Istennek ezt a mennyei jelenlétét megtapasztalni, mert még nem vagyunk Őnála, akkor

1) legalább **vágyódjunk Utána!** Vágyainkkal hamarabb célba juthatunk, mint a lábainkkal! A vágyainkkal már Istennél lehetünk.

2) **Oldozgassuk a szálakat**, amelyek idekötnek ehhez a világhoz, és nem engednek szabadon szárnyalni Őhozzá!

3) **Kérjük Istent**, és Ő meghallgatja a hozzá felsíró könyörgésünket: „Vigyél magaddal!” Ez olyan kérés, amelyet Jézus nevében terjesztünk Isten elé, s ezért szívesen meghallgatja. Elküldi hozzánk is angyalát, mint ahogyan elküldte Prohászka püspök atyához. De nemcsak életünk utolsó pillanatában küldi el, hanem mindig, valahányszor csak imádságba fogunk. Dániel próféta imáját is meghallgatta. Tóbiás imáját is angyal vitte az Úr elé, és viszi a szentek imádságait is: *Mint a tömjén füstje száll, úgy a szentek imádsága is fölszáll az angyal kezéből Isten színe elé* (Jel 8,4). Ahogyan Krisztus Urunk áldozatát minden szentmisében angyal viszi Isten színe elé, úgy tudhatjuk, hogy az Úr segít nekünk innen, a földről oda, Őhozzá eljutnunk, hogy ott legyünk Nála. Az angyal nekünk is segít, mint az asszonyoknak Jézus üres sírjánál. Azt mondja: *Ne féljete! Tudom, hogy Jézust keresitek, akit keresztre feszítettek. Nincs itt! Feltámadt, ahogy előre megmondta. Jöjjetek, nézzétek meg a helyet, ahol nyugodott az Úr!* (Mt 28,5.6). Isten angyala tehát segít, hogy találkozassunk feltámadt Jézusunkkal, Aki nincs itt, hanem már Odaát van. Ő a mennyei dicsőség állapotában van, mert feltámadt, mert átment a halálból a mennyei életre. Ha abban is követjük a feltámadt Jézust, hogy lélekben már mi sem vagyunk itt magunknál, hanem ott, Nála, akkor abban is követhetjük, hogy majd együtt leszünk vele a mennyei Atyánál. Amit a magunk erejéből nem tudunk elérni – tudniillik, hogy már most ott lehessünk Nála –, azt **angyalai segítségével Ő ajándékozza nekünk**. Hiszen az angyalok *a mi üdvösségünket szolgálják* (vö. Zsid 1,14), vagyis azt, hogy Istennél lehessünk, Istenben lehessünk: nem

magunkban, hanem ott Őnála!

III. Engedjük, hogy életünk Krisztussal a mennyben legyen elrejtve

Szent Pál apostol is ad tanítást erről: *Krisztussal meghaltatok a világ elemeinek* (Kol 2,20). *Mivel Krisztussal feltámadtatok, azt keressétek, ami odafönn van, ahol Krisztus ül az Atya jobbján!* (Kol 3,1). Az apostol megismétli: *Ami odafönn van, arra irányuljon figyelmetek, ne a földiekre! Hiszen meghaltatok* (tudniillik a bűnnek) *és életemet Krisztussal az Istenben van elrejtve* (Kol 3,2.3), tudniillik Krisztus feltámadása óta, vagyis amióta Ő mennyei életet él – itt a földön is még 40 napig, majd mennybemenetele óta örökre a mennyben. Nekünk, az Ő tanítványainak is ilyen mennyei életet kell élnünk! Ott, Őnála kell élnünk, ahogyan Ő akarja! *Ott legyen az én tanítványom is, ahol én vagyok!* Amikor az apostol azt mondja: *Ami odafönn van, arra irányuljon a figyelmetek*, akkor ez a figyelem-odairányulás egész lényünk irányultságát jelenti. Érzelmi odafordulást is, vagyis a vágyainkkal történő odatapadást. Küldjük előre a vágyainkat a mennyországba, ahová lelkünk figyelme irányul! Engedjük, hogy *életünk Krisztussal a mennyben legyen elrejtve*, vagyis ott legyen jelen, ahol Krisztus él!

IV. Már lenyűgöz Isten jelenlétének a közelsége

A jelenlétnek ez az imája már Isten ajándéka, itt már lenyűgöz Isten jelenlétének a közelsége. Ez már nem a sírban fekvés nyugalma, körülölelve a hideg, rideg, sötét környezettől, hanem ez inkább az anyaméh puha, életet fakasztó és bontakoztató melege, ahol az anya önmagával táplálja gyermekét. De ez leginkább az Isten szívében való elrejtettség, ahol az örök élet, Isten örök élete részesít minket is az életben. Egyre jobban kibontakoztatja bennünk az örök életet. Örök szeretetével táplál. Talán elmondhatjuk, hogy imánk már nem így hangzik: „*Ott Nálad*”, hanem „*Ott – együtt – Veled!*”

Ez majd az *együttlét imája* lesz, ez már az *egyesülés imája* lesz, ez már a *szeretet imája* lesz, az örök közösség egymással.

Ott elmondhatjuk a Zsoltáros élményét: *Ha Veled vagyok, Uram, nem kívánok semmit sem a földön. Nekem jó az Istennel lennem, és az Úristenbe helyeznem bizakodásom* (Zsolt 72,25.28). Csodálatosan tágas, szellemi világ ez, amelyben az Úr magához vonz! A lélek olyan könnyűvé tud válni, hogy maga fölé emelkedik, Isten mennyei jelenlétébe jut el. Boldogan tapasztalja: már nem önmagánál van, hanem ott az Úrnál! *Krisztus békéje uralkodik el a szívében, amelyre meghívást kapott a krisztusi test közösségében* (vö. Kol 3,15).

De jó lenne szüntelenül ilyen emelkedett lelkülettel élni, mindig ilyen „*ott Nálad*” lelkülettel lenni! Akkor hát ne vonjuk vissza a szívünket Tőle! Akárhol is járunk életünk útjain, illetve tesszük földi életünk kötelességeit – amelyeket Ő adott nekünk, és Ő várja el azt is, hogy jól megtegyük –, **éljünk szüntelenül az ég felé vágyódó szívvel!**

De jó ilyenkor is kimondani: *Atyánk, mi Atyánk, legyen meg a Te akaratod!* (Mt 6,10), amellyel **azt akarod, hogy ott legyünk, ahol a Te Fiad van Veled együtt, a Szentlélekkel szeretetegységben!**

Énekelve imádkozzuk a 150. számú éneket:

Uram, Jézus, Tégedet szívünk, lelkünk úgy eped.

Mert kívülled nem találhat sehol biztos nyughelyet.

Boldog mással nem lehet, Uram, Jézus, csak Veled.